

Hof van beroep Antwerpen, arrest van 26 mei 2008

Toepasselijk recht – Toepassing buitenlands recht – Maritiem recht – Eenzijdige en retroactieve beëindiging van verzekeringsovereenkomst – Verhandelbaarheid van polissen – Engels recht – Betekenis “(re-)assignment” – Institute Time Clauses Hulls – Corvette Underwriters’ Clauses 1993 – Marine Insurance Act – Frauduleuze claim

Droit applicable – Application d’un droit étranger – Droit maritime – Résiliation unilatérale et rétroactive d’une police d’assurance – Négociabilité des polices – Droit anglais – Signification du ‘(re-)assignment’ – Clauses ‘Hulls’ – Clause ‘Corvette Underwriters’ de 1993 – Loi sur l’assurance maritime – Demande frauduleuse

1. de vennootschap naar Liberiaans recht **O.**, met maatschappelijke zetel te [...] (Liberia), [...];
2. de vennootschap naar Maltees recht **C.**, met maatschappelijke zetel te [...] (Malta), [...];

appellanten

tegen het vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen d.d. 16 november 2005;

ter zitting van 21.4.08 vertegenwoordigd door Meester T. Motmans, advocaat te 2000 Antwerpen, Amerikalei 92;

tegen

1. **N.**, voorheen [...], met maatschappelijke zetel te 2000 Antwerpen, [...], met ondernemingsnummer [...], in haar hoedanigheid van rechtsopvolger van B., met maatschappelijke zetel te [...] Antwerpen, [...];
2. de vennootschap naar vreemd recht **M.**, voorheen genaamd [...], met maatschappelijke zetel te [...] Parijs, [...], in haar hoedanigheid van rechtsopvolger van de vennootschap naar vreemd recht [...], met maatschappelijke zetel te [...], Frankrijk, [...];
3. **Z.**, advocaat, keuze van woonst doende bij de vennootschap naar vreemd recht [...] Zweden, handelend in zijn hoedanigheid van curator van de vennootschap naar vreemd recht P., voorheen genaamd [...], vennootschap naar Zweeds recht, met maatschappelijke zetel te [...] Stockholm, [...]
4. de vennootschap naar vreemd recht **G.**, voorheen [...], met maatschappelijke zetel te [...] Parijs, [...];
5. de vennootschap naar vreemd recht **H.**, voorheen [...] genaamd, met maatschappelijke zetel te [...] Frankrijk, [...];
6. de vennootschap naar vreemd recht **V.**, voorheen [...], met maatschappelijke zetel te [...] Spanje, [...];

7. de vennootschap naar vreemd recht **A.**, voorheen genaamd [...], met maatschappelijke zetel te Zwitserland, [...], voorheen gevestigd te 8022 Zürich, [...];
8. de vennootschap naar vreemd recht **S.**, voorheen [...], met maatschappelijke zetel te [...] Frankrijk, [...];
9. de vennootschap naar vreemd recht **L.**, met maatschappelijke zetel te [...] Frankrijk, [...];
10. de vennootschap naar Chinees recht **R.**, voorheen [...], met maatschappelijke zetel te [...] Volksrepubliek China, [...];

geïntimeerden

ter zitting van 21.4.08 vertegenwoordigd door Meester W. Den Haerynck, advocaat te 2018 Antwerpen, Brusselstraat 59;

De door de wet vereiste procedurestukken worden overgelegd, waaronder het bestreden (eind)vonniss van de rechtbank van koophandel te Antwerpen d.d. 16 november 2005 waartegen hoger beroep werd ingesteld door verzoekschrift neergelegd ter griffie op 9 februari 2006.

Er wordt geen akte van betekening overgelegd. Het hoger beroep is tijdig en naar vorm regelmatig. Het is toelaatbaar.

Bij conclusie d.d. 18 augustus 2006 werd door geïntimeerden incidenteel beroep ingesteld tegen het bestreden eindvonnis d.d. 16 november 2005 en een *'incidenteel beroep'* – een navolgend hoger beroep - ingesteld tegen het tussenvonniss van 20 juni 2000. Appellanten betwisten de toelaatbaarheid van dit *'incidenteel beroep'* (*infra* V.A)

I.

Bij exploit d.d. 18 juli 1994 dagvaardden huidig eerste appellante O. en tweede appellante C. de n.v. B. (rechtsvoorgangster van N.) en medeverzekeraars in betaling van een provisionele som van 842.060,45 US\$ en 82.230,245 GRD, meer de verwijlntresten en gerechtelijke intresten sedert 19 juli 1993.

Met deze vordering beogen appellanten, oorspronkelijke eiseressen vergoeding te bekomen onder de polis die zij door bemiddeling van [...] en [...] afsloten met betrekking tot het ms. C.C. in gevolge een sinister op 18/19 juli 1993 in de Ionische zee.

Bij conclusie d.d. 22 oktober 1996 deden appellanten een eisuitbreiding en vorderden zij US\$ 785.069,13 zijnde een bedrag inzake gemene averij verband houdend met de redding van het schip tot beloop van US\$ 525.031,56 en een bedrag van US\$ 325.037,13 inzake particuliere averij aan de reductiekast en de motor van het ms. C.C., dit alles onder aftrek van de vrijstellingen tot beloop van 65.000,00 US\$, hetgeen uitgesplitst per geïntimeerde de volgende verdeling gaf:

[...]

plus ten aanzien van elk der geïntimeerden 1,00 EUR provisioneel,

bedragen te verhogen met de verwijlntresten sedert 19 juli 1993 tot datum van dagvaarding en met de gerechtelijke intresten sedertdien.

Bij conclusie d.d. 1 maart 1996 stelden B. (N.) en C. een tegenvordering in tot beloop van 1,00 EUR provisioneel uit hoofde van tergend en roekeloos geding, later bij conclusie d.d. 29 februari 2000 herleid en uitgebreid:

- in hoofdde: tot betaling van de tegenwaarde in EUR van 61.090 US \$, meer de gerechtelijke intresten vanaf 29 februari 2000 uit hoofde van kosten geëxposeerd om aan te tonen dat de informatie verstrekt door appellanten foutief was
- ondergeschikt: tot betaling van 125.437 US \$ zijnde gelijk aan de som van de teruggestorte premies, meer de gerechtelijke intresten

II.

Bij (niet-bestreden) tussenvonnissen d.d. 28 april 1998 werd recht gedaan op de exceptie *cautio judicatum solvi* en werd C. veroordeeld om een borg te stellen van 100.000 BEF (2.479,93 EUR) in het voordeel van [...].

Bij (bestreden) tussenvonnissen d.d. 20 juni 2000 besliste de eerste rechter in het overwegend gedeelte dat de vordering zowel in hoofde van de manager van het ms. C.C., met name O. als in hoofde van de scheepseigenaar C. toelaatbaar / ontvankelijk was en stelde, alvorens verder recht te doen Ir. [...] aan als gerechtsdeskundige met als opdracht advies te geven over *'de oorzaken van de verschuiving - over een lengte van 62 mm - van een speciaal gelegeerde getande kroonrand van 165 mm breedte en 65 mm dikte'*.

Gerechtsdeskundige [...] legde zijn verslag neer ter griffie op 4 maart 2004.

Bij (bestreden) eindvonnis d.d. 16 november 2005 verklaarde de eerste rechter:

- de hoofdvordering toelaatbaar en ongegrond
- de tegenvordering toelaatbaar en gegrond en veroordeelde O. en C. om aan N. & medeverzekeraars te betalen 61.090 US \$, om te zetten in EUR aan de hoogste koers de dag van betaling, meer de gerechtelijke intresten vanaf 29 februari 2000.

De eerste rechter bevestigde de ontvankelijkheid van de vordering, zegde voor recht dat er zijdens appellanten geen sprake was van *'schending van een waarborg'* (*'breach of warranty'*), maar was wel van oordeel dat de vordering in tussenkomst voor gemene averij frauduleus was zodat de verzekeraars gerechtigd waren de hele polis te vernietigen en/of dat appellanten vervallen zijn van hun rechten onder de polis.

III.

Appellanten verzoeken het hof om :

- het incidenteel beroep van geïntimeerden niet-toelaatbaar te verklaren
- het tussenvonnissen van 20 juni 2000 te bevestigen in al haar beschikkingen
- het eindvonnis van 16 november 2005 te bevestigen:
 - wat betreft de ontvankelijkheid
 - wat betreft de vorderingsgerechtigheid van appellanten
 - wat betreft de niet-schending van de waarborg door appellanten
- voor het overige het bestreden eindvonnis te hervormen en geïntimeerden te veroordelen om aan appellanten te betalen een som van 785.069,13 EUR als volgt geventileerd :
[...]

meer 1,00 EUR provisioneel per geïntimeerde, meer de verwijntresten aan wettelijke intrestvoet sedert 19 juli 1993 tot 18 juli 1994 en van dan af met de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, vaststellend dat de voorwaarden voor kapitalisatie van de intresten verenigd zijn per 23 oktober 2006 en de alsdan voor ten minste één jaar verlopen intresten bij de hoofdsommen te voegen om samen met de hoofdsommen intrest te genereren.

Appellanten verzoeken om de aanstelling van een gerechtsdeskundige om *“de schade - voorlopig begroot op 1,00 EUR - die appellanten geleden hebben door het lichtzinnig beëindigen van het verzekeringscontract door geïntimeerden te begroten”*.

Ondergeschikt verzoeken appellanten om het verhoor van de getuigen K. en D.

Appellanten verzoeken om de vorderingen van geïntimeerden af te wijzen als onontvankelijk minstens ongegrond en hen te veroordelen tot de kosten zoals begroot in het beschikkend gedeelte van de derde (synthese)conclusie d.d. 14 september 2007.

Bij conclusie d.d. 28 april 2008 vorderen zij een rechtsplegingvergoeding op grond van de Wet Verhaalbaarheid Ereloon (WVE) tot beloop van 20.000,00 EUR zijnde het maximum bedrag voor een vordering tussen 500.000,01 EUR en 1.000.000,00 EUR.

Appellanten laten zes grieven (conclusie nr. 31) gelden tegen het bestreden vonnis:

- 1) het rapport van kapitein I. heeft geen bewijskracht en kan appellanten niet tegengesteld worden
- 2) de claim voor gemene averij is niet frauduleus
- 3) de daden van de kapitein / bemanning kunnen niet aan de verzekerde worden toegerekend
- 4) de Lloyd's Open Form werd niet gesloten vooraleer de verzekeraars op de hoogte werden gebracht
- 5) de bijstand aan een schip op drift ten gevolge van een verzekerd risico moet vergoed worden
- 6) ten onrechte werden appellanten veroordeeld tot betaling van schadevergoeding

Geïntimeerden concluderen tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van het hoger beroep en vragen:

- in hoofdorde: de bevestiging van het bestreden vonnis
- ondergeschikt om te zeggen voor recht dat het verslag van gerechtsdeskundige [...] uit het debat dient te worden verwijderd
- meer ondergeschikt om het verhoor van de getuigen P., X., T. en B. en
- tevens een metallurgisch expert aan te stellen als gerechtsdeskundige met als opdracht *“om na te gaan of, aan de hand van de door partijen overgelegde stukken 1) welke redelijkerwijze de oorzaak kan geweest zijn van de in 1993 aangetroffen inkerving in het tandwiellichaam van het ms. C.C. en 2) of deze inkerving sporen van torsietrillingen vertoont”*
- voor zover het hof hierop niet zou ingaan om de hoofdvordering niet-ontvankelijk te verklaren, deze minstens ongegrond te verklaren
- voor zover de eenzijdige retroactieve beëindiging van de polis onrechtmatig zou verklaard worden appellanten te veroordelen tot terugbetaling van de premies ad 125.437 US \$, meer de gerechtelijke intresten
- en in geval de hoofdvordering geheel of gedeeltelijk gegrond zou worden verklaard de compensatie tussen hoofd- en tegenvordering uit te spreken
- appellanten te veroordelen tot de kosten, meer specifiek wat betreft de rechtsplegingvergoedingen op basis van de Wet Verhaalbaarheid Ereloon (WVE) per geïntimeerde de volgende bedragen toe te wijzen:

[...]

Geïntimeerden beogen met hun incidenteel beroep tegen het eindvonnis van 16 november 2005 om:

- de oorspronkelijke hoofdvordering onontvankelijk te verklaren en te zeggen voor recht dat de oorspronkelijke vordering niet-ontvankelijk is, minstens dat C. niet vorderingsgerechtigd is

Geïntimeerden beogen met hun *'incidenteel beroep'* tegen het tussenvonnis van 20 juni 2000 om:

- de vernietiging van het vonnis in zoverre het de vordering van appellanten ontvankelijk had verklaard
- te zeggen voor recht dat, voor zover zij een ontvankelijke vordering zouden hebben ingesteld, de aanstelling van een gerechtsdeskundige onwettig was met de opdracht zoals omschreven, minstens te zeggen voor recht dat de aanstelling van gerechtsdeskundige [...] niet opportuun was zolang er geen gewijsde is omtrent het geschil of de polis *ab initio* vernietigd was

Geïntimeerden laten vier grieven [...] gelden tegen de bestreden vonnissen:

- 1) er is geen belang / hoedanigheid in hoofde van eerste noch tweede appellante
- 2) de aanstelling van Ir. [...] als gerechtsdeskundige was onrechtmatig
- 3) er is geen vorderingsrecht in hoofde van C.
- 4) er is wel grond tot vernietiging wegens 'breach of warranty' ('schending van uitdrukkelijke waarborg')

IV.

De relevante feiten en antecedenten kunnen, bondig, als volgt worden samengevat:

1. Tussen N. & medeverzekeraars en O. en C. werd via makelaar [...] uit Parijs op 23 februari 1993 een cascopolis-verzekeringsovereenkomst (*'marine hull insurance'*) met nummer [...] gesloten met betrekking tot o.m. het onder Maltese vlag varende ms. C.C. [...] dit voor een periode van 12 maanden met ingang van 14 februari 1993 14h.00.

Op de verzekeringsovereenkomst zijn o.m. de Institute Time Clauses Hulls (1.10.1983) van toepassing en de Corvette Underwriters' Clauses 1993.

Blijkens *'endorsements'* (*'addenda'*) nr. 4 d.d. 27 juli 1993 en nr. 5 van 21 september 1993 had de eigenaar van het ms. C.C. al zijn rechten, titel en belangen bij de verzekeringsovereenkomst met betrekking tot het schip gecedeerd aan Barclays Bank.

2. Op zondag 18 juli 1993 zou het ms. C.C. ter hoogte van de westkust van het eiland Kefalonia (Cephalonia) – een Grieks eiland in de Ionische zee – op drift geraakt zijn doordat de hoofdaandrijving uitviel als resultaat van schade aan de reductiekast.

3. Op maandag 19 juli 1993 om 16.20 h. ontvangt de leidende verzekeraar B. (N.) een telefax van [...] met in bijlage twee telexen die [...] had ontvangen van de makelaar van O., zijnde [...] uit Piraeus, één van 11.47 h. respectievelijk 13.48 h. waarin de leidende verzekeraar in kennis wordt gesteld dat zich op zondag 18 juli 1993 omtrent 21.00 h. een schadegeval zou hebben voorgedaan.

In (niet-betwiste) vertaling luidt het bericht als volgt:

“U gelieve te noteren dat zondag 18 omstreeks 21.00 h., terwijl het schip in balast was in de buurt van het eiland Cephalonia, een klop werd gehoord in de buurt van de reductiekast; de bemanning legde de motor onmiddellijk stil. Onderzoek wees uit dat er schade is aan het grote wiel van het reductiesysteem. Het schip blijft geïmmobiliseerd en de eigenaars onderzoeken de reddingsmogelijkheden om het schip voor herstel naar Piraeus te brengen. Gelieve ons uw inzichten mede te delen.”

en

“Volgend op onze telex van eerder op heden werden wij door de owners bericht dat het schip op drift is op een afstand van ongeveer 9 mijl van de kust. Bijgevolg moet er een beslissing gemaakt worden terzake de redding. Op grond van de beschikbare alternatieven zijn owners geneigd om een Lloyd's Open Form – agreement te tekenen. Bestaat er mogelijkheid om de mening van de verzekeraars hieromtrent per kerende te hebben.”

4. Er volgt een telefonisch onderhoud (19/7/1993) tussen B. (N.) en [...] waarin wordt bevestigd dat de heer Z. als deskundige wordt aangesteld.

5. Op dinsdag 20 juli 1993 werd het schip klaarblijkelijk gered. De managers van het ms. C.C., vertegenwoordigd door de heer [...], hadden een Lloyd's Open Form–overeenkomst gesloten (een overeenkomst tot redding en berging volgens de ‘open form’ van Lloyd’s).

Merkwaardig genoeg werd deze overeenkomst gedateerd op 19 juli 1983, hetgeen klaarblijkelijk op een materiële vergissing berust.

6. Op woensdag 21 juli 1993 deelt makelaar [...] aan B. (N.) kopie mede van de volgende correspondentie:

- een telex van O. d.d. dinsdag 20 juli 1993 (13.34 h.) waarin deze mededeelde dat ms. C.C. werd gesleept door de reddingsleepboot T. op Lloyd's Open Form–basis alsook een verzoek aan B. (N.) om garantie te bieden aan de redder (*salvor*)
- een telex van de heer Z. d.d. 20 juli 1993 (14.51h) waarin deze aan O. vraagt wanneer het schip te Piraeus wordt verwacht teneinde de schade te expertiseren. De heer Z. deelt tevens mede dat hij een raadsman zal aanstellen inzake de Lloyd's Open Form–overeenkomst en de kapitein en de bemanning van het ms. C.C. zich dienen beschikbaar te houden voor ondervraging
- een telex van O. d.d. 21 juli 1993 in antwoord, met name dat het schip verwacht wordt op 21 juli om 20.00h.
- een fax van [...] aan de Lloyd's Salvage Arbitration Branch waarin zij melden dat zij optreden voor de eigenaar van het T. en zekerheid vragen tot beloop van 750.000,00 US \$

7. Op woensdag 21 juli 1993 zond Z. een telex aan O. waarin hij o.m. mededeelt dat :

- Ir. [...] aangesteld werd als technisch deskundige met betrekking tot het schadegeval
- de heer I., advocaat en gewezen kapitein ter lange omvaart, belast wordt met het ondervragen van de kapitein en de bemanning van het ms. C.C.
- het ‘*class maintenance certificate*’ (‘*klasse-behoud–certificaat*’) wordt opgevraagd per datum ongeval

8. Op 30 juli 1993 deelt Ir. [...] zijn preliminair verslag aan partijen mee, opgesteld na ondermeer een bezoek aan boord van het ms. C.C. op 22 juli 1993 in aan-wezigheid van de kapitein, de hoofdingenieur, de fabrikant van de reductiekast en de deskundige (consultant) van de managers, de heer [...].

Op 9 augustus 1993 gaf O. commentaar op het verslag van Ir. [...].

Op 30 augustus 1993 deelt Dr. [...], een metallurgisch deskundige, zijn verslag mede. Hij werd aangezocht door Ir. [...].

Op 24 september 1993 rapporteerde kapitein I. op zijn beurt omtrent de oorzaak en de omstandigheden van het sinister.

9. Op 27 maart 1993 deelt Ir. Z., na kennisname van het verslag van kapitein I., zijn bedenkingen mede aan de Griekse makelaar van O./C.:

- er is ernstige twijfel omtrent de bewijswaarde van de documenten medegedeeld door manager/scheepseigenaar, o.m. het logboek
- er is ernstige twijfel omtrent het relaas van het schadegeval
- uit onderzoek blijkt dat op het ogenblik van de reddingoperatie het schip – in tegenstelling met de gegevens van het logboek – zich op 20 mijl van de westkust van het eiland Zakynthos (Zante) bevond in plaats van 2 à 3 mijl zoals beweerd door de kapitein

Hierop hebben O./C. per schrijven van 30 september 1993 geantwoord:

- dat het onderzoek naar de oorzaak en omstandigheden van de panne nog hangende was
- dat het bewijsmateriaal van kapitein I. niet correct / vals was
- dat zij adviseurs zouden raadplegen omtrent de juiste gegevens van het logboek

10. Op 1 oktober 1993 hebben N. & medeverzekeraars de verzekeringsovereenkomst ééenzijdig en retroactief beëindigd bij toepassing van art. 17 van de Marine Insurance Act en gaven instructie om de premies te retourneren.

Per 15 november 1993 delen O./ C. mede dat zij niet akkoord gingen met de retroactieve beëindiging van de polis en teruggave van de premie.

11. Bij telex d.d. 6 oktober 1993 aan [...] gaf Barclays Bank (de mortgage-houdende bank) te kennen dat zij, de gecedeerden van de polis 993 035, mededeling van het verslag van kapitein I. wensen.

Op 21 oktober 1993 had een vergadering plaats met een vertegenwoordiger van Barclays Bank en de raadsliden van de bank, [...] enerzijds en de heren Z. en kapitein I. anderzijds.

Op 18 februari 1994 zal Barclays Bank, gewapend met een verslag van [...], een verzoek indienen om de zaak opnieuw te bekijken, verzoek dat per schrijven van 3 maart 1994 werd afgewezen.

V. Beoordeling

A. *Met betrekking tot het incidenteel beroep tegen het tussenvonnis van 20 juni 2000 en de toelaatbaarheid ervan.*

Bij conclusie d.d. 18 augustus 2006 werd door geïntimeerden incidenteel beroep ingesteld niet alleen tegen het bestreden eindvonnis, maar ook tegen het tussenvonnis van 20 juni 2000.

Dit laatste vonnis was alsdan geen voorwerp van enig hoofd- of zelfstandig beroep. Door geïntimeerde partij kan ook tegen een tussenvonnis hoger beroep worden ingesteld middels conclusie, hetgeen dan een navolgend zelfstandig hoger beroep is.

In het beschikkend gedeelte van de syntheseconclusie houden appellanten voor dat dit zelfstandig beroep ingesteld tegen het tussenvonniss ontoelaatbaar is, doch zij ontwikkelt het middel niet [...].

Ter zitting van 21 april 2008 lieten appellanten noteren dat het een 'stijlformule' betreft en zij niet verder insisteren aangaande de beweerd niet-toelaatbaarheid van het hoger beroep tegen het voornoemde tussenvonniss (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 21 april 2008).

B. Met betrekking tot toelaatbaarheid / ontvankelijkheid van de oorspronkelijke hoofdvordering, respectievelijk de uitbreiding ervan.

B.1 In het gedinginleidend exploit van dagvaarding d.d. 18 juli 1994 houdt tweede appellante C. voor dat zij als eigenares van het ms. C.C. een verze-keringsovereenkomst, type Marine Hull Insurance, had onderschreven bij geïntimeerden met betrekking tot het ms. C.C.

Zij streeft vergoeding na onder de polis van een sinister dat beweerdelijk plaats heeft gevonden op 18/19 juli 1993.

Uit een door geïntimeerden overgelegd uittreksel uit het Maltese scheepsregister blijkt dat het ms. C.C. op 10 maart 1994 geroyeerd werd uit het scheepsregister door de melding dat het schip verkocht werd aan niet bij name genoemde Panamezen [...].

Meer gegevens worden niet bijgebracht.

De inzet van het geschil is niet de eigendomskwestie van het ms. C.C., maar wel of de in juli 1993 als verzekeringnemer verbonden vennootschap C. – samen met de manager O. overigens - al dan niet recht heeft op een vergoeding onder de polis met betrekking tot een sinister dat in juli 1993 gebeurde.

Ongeacht de mogelijke koop-verkoop en de vermoedelijke eigendomsoverdracht die ermee gepaard gaat geeft tweede appellante aan dat zij over belang beschikt door vergoeding na te streven als verzekeringnemer – samen met eerste appellante O. overigens - van een beweerd geschonden subjectief recht onder de polis.

De vordering is bijgevolg toelaatbaar/ontvankelijk, zowel in hoofde van eerste als in hoofde van tweede appellante.

Dit is in principe ook voor de beweerd bijkomende schade, voorlopig begroot op 1,00 EUR provisioneel, op basis van de beweerd lichtzinnige vernietiging van de polis. Deze vordering is geba-seerd op dezelfde feitelijke gegevens als de initiële vordering tot dekking onder de polis.

B.2 Geïntimeerden betwisten de hoedanigheid van tweede appellante C. om de vordering in te stellen, nu er een cessie van de rechten onder de polis in het voordeel van de Barclays Bank bedongen was (*supra* IV.1).

C. had een lening opgenomen bij Barclays Bank die een aantal waarborgen had bedongen tot zekerheid van terugbetaling, onder meer het recht om zich eventuele uitkeringen onder de polis in het voordeel van de verzekeringnemer te laten uitbetalen.

Uit een schrijven van 11 november 1997 uitgaande van Barclays Bank blijkt dat C. per 17 november 1993 alle verplichtingen onder deze leningovereenkomst en/of andere verplichtingen ten aanzien van de bank had ingelost en Barclays Bank bevestigt dat zij 'with effect from 17.11.1993' ('met ingang van

17 november 1993') geen vordering meer heeft op C. en alle rechten met betrekking tot de verzekering van het schip terugcedeert / opnieuw toeweest ('reassigned') aan C. [...]

De bevrijding en retrocessie / terugtoewijzing ('re-assignment') grepen plaats voor de inleiding van de dagvaarding - en niet per november 1997 zoals verkeerdelijk door geïntimeerden wordt voorgehouden - en er kan dus niet gesteld worden dat tweede appellante een gebrek aan hoedanigheid had om haar vordering in te stellen.

Besluit

Het (zelfstandig) hoger beroep tegen het tussenvonnissen van 20 juni 2000 faalt, wat dit onderdeel betreft.

De door appellanten ingestelde hoofdvordering werd terecht toelaatbaar/ontvankelijk verklaard door de eerste rechter.

C. Met betrekking tot het vorderingsrecht in hoofde van C.

Geïntimeerden stellen dat het toepasselijke Engels recht niet voorziet a) in een retrocessie / 're-assignment' b) in enige retrocessie die haar van rechtswege tegenstelbaar zou zijn, noch minder dat dit met terugwerkende kracht zou geschieden en geïntimeerden desgevallend enkel gehouden zijn te betalen onder de polis aan de genoemde hypotheekhouder – bedoeld wordt Barclays Bank – tenzij en van zodra de hypotheekhouder de verzekeraars van het tegendeel in kennis heeft gesteld.

Volgens geïntimeerden zou de door Barclays Bank bij schrijven van 11 november 1997 verrichte 're-assignment', met ingang van 17 november 1993, niet toelaten te stellen dat appellanten geïntimeerd zijn de vordering in te stellen ontsproten uit het sinister van 19 juli 1993.

Geïntimeerden verwijzen naar de sectie 136 van de 'Law of Property Act' met zijn op het eerste gezicht stringente voorwaarden inzake het geven een 'notice'.

Het hof merkt op dat geïntimeerden de Engelse rechtsterm 'assignment' zelf vertalen met 'cessie' en zelf het woord 'retrocessie' hanteren voor 're-assignment'. Het hof durft niet met zekerheid stellen of deze (continentale) vlag al dan niet geheel de (Engelse) lading dekt.

Hoe dan ook, de polis, waarop Engels recht van toepassing is - hetgeen niet wordt betwist - voorziet onder nummer 5 in een 'assignment'-clausule. Er is sprake van 'endorsements' (zie supra IV.1).

Voor zover het hof kon nagaan zijn, naar Engels recht, verhandelbare documenten, zoals polissen, 'assignable' bij wet, meer bepaald volgens art. 50 van de Marine Insurance Act 1906.

In het schrijven van 11 november 1997 stelde Barclays Bank (in niet betwiste vertaling) "dat zij met ingang van 17 november 1993 ... wij (= Barclays Bank) u (= C.) volledig bevrijd hebben van al uw verbintenissen ten opzichte van ons, op eerder welke wijze voorkomend uit bovenstaande leningovereenkomst, kredietlimiet-overeenkomst en alle respectievelijke zekerheidsdocumenten in ons voordeel met inbegrip van de bovenvermelde verzekeringscessies en kennisgevingen van cessies van de verzekering van het schip".

Tevens bevestigt Barclays Bank *in fine* aan C. dat zij alle rechten, titel en belang, die zij hadden in de verzekering van het vermelde schip, overgedragen / terug toegewezen heeft.

Barclays Bank bevestigt dus :

- dat C. sedert 17 november 1993 bevrijd is van alle verbintenissen ten aanzien van haar
- dat dit ook insluit de verbintenis uit de cessie onder de polis
- en dat C. terug over al haar rechten beschikt onder de polis

Niet aangetoond wordt door appellanten dat onder vigerend toepasselijk Engels recht deze hertoewijzing van rechten aan diegene die ze voorheen had afgestaan verboden is, dan wel ongeldig en de wetgever bijzondere voorwaarden van notificatie zou hebben opgelegd bij wijze van addendum bij de polis, zoals vereist bij de afstand van de rechten zelf.

Overigens ontnemt de integrale betaling van de schuldenaar aan zijn schuldeiser/mortgagor/bank elk verder bestaansrecht van de secundaire waarborg of zekerheid ter voldoening van de hoofdschuld, hetgeen in wezen niet door geïntimeerden wordt betwist.

Of de kennisgeving nu gelijktijdig dan wel achteraf ter kennis van de verzekeraars plaats vond tast de rechtsgeldigheid van de hertoewijzing van rechten niet aan noch benadeelt het de verzekeraars die, hoe dan ook, in kennis werden gesteld alvorens zij eventueel veroordeeld zouden worden penningen uit te keren.

Het feit dat betwisting wordt gevoerd tussen verzekeringnemers en verzekeraars was *in casu* van aard om een uitdrukkelijke bevestiging van de hertoewijzing van de rechten aan de verzekeringnemers uitdrukkelijk, ondubbelzinnig en schriftelijk te laten bevestigen door de bank.

De vrees dat verzekeraars, mochten zij worden veroordeeld tot betaling aan verzekeringnemers, nog zouden kunnen worden aangesproken door Barclays Bank is onbestaand, gelet op het uitdrukkelijk bevestigd herstel in rechten, titel en belang van de verzekeringnemer in diens rechten onder de polis door Barclays Bank.

Mochten verzekeraars toch nog enige twijfel gehad hebben omtrent het sluitend karakter van deze 're-assignment' dan hadden zij Barclays Bank altijd in tussenkomst en gemeenverklaring kunnen dagvaarden, hetgeen *in casu* niet gebeurde.

Besluit

Appellante sub 2 is wel degelijk vorderingsgerechtigd.

Het incidenteel beroep tegen het bestreden eindvonnis faalt, wat dit onderdeel betreft.

D. Met betrekking tot de schending van de 'schending van uitdrukkelijke waarborg' ('breach of warranty')

Ter discussie liggen de motieven voor van de eerste rechter in verband met de 'schending van de uitdrukkelijke waarborg' ('breach of warranty') [...].

Het gaat meer bepaald omtrent de interpretatie en de toepassing van art. 1 van de Corvette Underwriters Clauses 1993, behoorlijk geciteerd en vertaald door partijen en opgenomen door de eerste rechter en die het hof als herhaald beschouwt.

Uit de wijze waarop art. 1 is opgesteld, zo motiveerde de eerste rechter, dient te worden afgeleid dat het bewuste artikel 1 van toepassing is op de verplichtingen inzake de informatie in de precontractuele fase, met name dat de verzekerde alsdan zou tegemoetkomen aan de oprechte en volledige mededeling van alle relevante feiten en omstandigheden ('*the full and frank disclosure*').

Voormeld artikel 1 (*'obligations of the assured' / 'verplichtingen van de verzekerde'*) stelt dat niet met zoveel woorden maar het moge duidelijk zijn dat artikel 1 de eerste bepaling is onder de noemer *'general clauses / algemene clausules'* en het verwijst op haar beurt naar vier andere, meer specifieke artikels onder dezelfde algemene noemer, meer specifiek de waarborgen in verband met de informatie omtrent de vlag van het schip, de ouderdom, de classificatie en in verband met radioactieve en/of andere ioniserende stralingen.

Dat art. 1 van de Corvette Underwriters Clauses kan worden ingeroepen in verband met om het even welke informatie omtrent het sinister, andere dan de informatie met betrekking tot de vlag, ouderdom, classificatie en bepaalde stralingen, kan niet worden afgeleid uit de strekking van dit artikel, ook al wordt dit artikel voorafgegaan door de titel *'general clauses / algemene clausules'*.

Bijkomend kan de eerste rechter (wel) gevolgd worden dat art. 1 voorziet in een sanctie, met name de annulatie van de verzekeringsovereenkomst zonder teruggave van de premie. Deze sanctie werd niet aan de orde gesteld door de verzekeraars daar zij als sanctie de vernietiging met retroactieve werking per 14 februari 1993 en teruggave van premie(s) voorstonden op grond van de vaststellingen dat de voorstelling in verband met de redding en de kosten eraan verbonden van het ms. C.C. gebaseerd waren, volgens de verzekeraars, op *'bad faith' ('kwade trouw')* [...].

Besluit

De *'schending van uitdrukkelijke waarborg'* is niet bewezen.

Het incidenteel beroep faalt eveneens, wat dit onderdeel betreft.

E. Met betrekking tot de nietigheid van de polis en/of het verval van recht op vergoeding onder de polis op grond van het indienen van frauduleuze claim

E.1 Algemeen kan gesteld worden dat de verzekeraars argumenteren dat zij geen dekking dienen te verlenen omdat er terzake sprake is van fraude bij de aanmelding van het sinister en het indienen van de verzekeringsvordering door de verzekeringnemers, met name wordt appellanten verweten dat zij wetens en willens een verkeerde voorstelling van zaken hebben gegeven om dekking te bekomen die zij zonder deze voorstelling van zaken niet zouden hebben bekomen. Dergelijke houding leidt tot nietigheid van de polis en het verval van dekking.

Geïntimeerden dragen de bewijslast terzake de ingeroepen nietigheid / verval van recht onder de polis.

Zij beroepen zich op *'section' ('artikel') 17* van de Marine Insurance Act. De presentatie van een frauduleuze vordering is geënt op de inbreuk inzake de verplichting om te goeder trouw te handelen. Fraude leidt tot de vernietiging *ab initio ('avoidance ab initio')* van de verzekeringsovereenkomst in haar geheel.

De eerste rechter heeft, rekening houdend met diverse voorliggende rapporten en stukken, en na zeer uitvoerig de feiten te hebben geanalyseerd, geoordeeld dat er sprake is van een frauduleuze claim [...].

Volgens de eerste rechter is gebleken dat er een opzettelijk en substantiële (verkeerde) voorstelling van claim werd gemaakt.

Volgens de eerste rechter staat vast dat:

- het schip niet in gevaar verkeerde op het ogenblik van de redding
- er geen sprake kon zijn van een reddingscontract

- en het volstond opdat één van beide claims - met name deze in verband met de redding (gemene averij) - frauduleus was opdat de verzekeraars gerechtigd zijn de gehele polis te vernietigen en/of de verzekerde vervallen te verklaren van dekking.

E.2 De bewijsvoering van de verzekeraars is in principe vrij. Bedoeld wordt dat geïntimeerden alle middelen van recht mogen aanwenden om de frauduleuze vordering te bewijzen.

Het hof, in navolging van de eerste rechter, doet aan bewijswaardering van de overgelegde stukken, zijnde ondermeer van de diverse expertiserapporten, rekening houdend met hun specifieke context waarin ze tot stand gekomen zijn en die in elk geval het voorwerp van het tegensprekelijk debat zijn / waren.

Appellanten richten vooral hun pijlen op het verslag opgesteld door kapitein I.

Overeenkomstig de bepalingen van de Corvette Underwriters Clauses (X) werd in samenspraak tussen de verzekerde, vertegenwoordigd door makelaar [...] en de leidende verzekeraar B. (N.) Ir. Z. aangesteld (*supra* IV.4).

Op zijn beurt schakelde deze technisch expert Ir. [...] en advocaat / gewezen kapitein ter zee I. in (*supra* IV.7).

Ook al heeft het kapitein I.-rapport niet de status van wat naar Belgische maatstaven een gerechtelijk tegensprekelijk expertise-rapport wordt genoemd, het ontnemt aan dat rapport daarom niet de waarde die de eerste rechter aan bepaalde vaststellingen hechtte, die trouwens ook ondersteuning vonden in andere verzamelde (objectieve) elementen.

Overigens kan niet ontkend worden dat Ir. [...] op 30 juli 1993 zijn preliminair verslag aan de door appellanten ingeschakelde deskundige/consultant [...] mededeelde, minstens het verslag grondig besprak met deze consultant (*supra* IV.8) en later, meer bepaald op 21 oktober 1993 had een bespreking plaats tussen Ir. Z. / kapitein I. enerzijds en een vertegenwoordiger van Barclays Bank / [...], adviseurs van Barclays Bank anderzijds (*supra* IV.11).

Deze laatsten hebben het rapport van kapitein I. minstens kunnen inzien. Op dat ogenblik was Barclays Bank nog de begunstigde van een eventueel aan O./ C. uit te keren vergoeding onder de polis en liepen de belangen van verzekerden en Barclays Bank parallel.

De diverse rapportages hebben hun waarde en worden in samenhang met de andere ter kennis van het hof gebrachte elementen op hun merites beoordeeld.

E.3 De eerste rechter heeft op zeer uitvoerige wijze melding gedaan van het relaas opgetekend door kapitein I.

Kapitein I. noteerde kort na aankomst van het ms. C.C. te Piraeus de versies van de toenmalige bevelvoerder [...], verschillende leden van de bemanning en van de heer [...], die samen met kapitein [...] mede-aandeelhouder was, belast was met het dagelijks bestuur van O. [...].

De eerste rechter heeft dit relaas afgewogen tegen hetgeen [...] op 14 februari 1994 hebben bovengespit [...].

De eerste rechter overwoog terecht, naar oordeel van het hof, dat de verklaringen van voornoemden in verband met de eerdere reis van het ms. C.C. dermate afweken van wat [...] later aan het licht bracht.

In dit verband mag worden besloten dat de verklaringen van bovengenoemde personen, ondervraagd door kapitein I., niet met de werkelijkheid overeenstemden. Deze gegevens geven inzicht aangaande de moeilijkheden aan boord van het ms. C.C. in verband met de navigatie van het schip op haar vorige reis van Oekraïne naar Italië (tussen 1 en 15 juli 1993: er is sprake van een (verzwegen) brand in de machinekamer aan boord van het schip, van sleepbootassistentie etc.)

Ook omtrent de gebeurtenissen enkele uren voor het sinister zelf, meer bepaald deze in verband met de positiebepaling van het schip en het koersverloop van het ms. C.C. tijdens de daaropvolgende reis van Italië naar Bulgarije met aanvang op 16 juli 1993 werden na het rondenvan kaap Otranto op 18 juli 1993 ernstige onjuistheden vastgesteld in het relaas verstrekt aan kapitein I.

Deze laatste baseerde zich hiervoor op gegevens verzameld niet alleen bij lokale vissers, respectievelijk bij schippers van kleinere vaartuigen maar ook bij de sleepdiensten van Patras [...] en vooral en voornamelijk op concordante gegevens opgevraagd bij de havenautoriteiten te Piraeus, Zante en Perama [...].

De manifest verkeerde uitleg omtrent de positiebepaling van het ms. C.C. door de kapitein, de bemanning en de manager [...] in verband met de door het schip gevoerde koers voor en tijdens de beweerde calamiteit wordt, naar oordeel van het hof, niet weerlegd door appellanten.

De opinie van [...] d.d. 14 februari 1994, de opinie van [...] d.d. 23 oktober 2006 en/of het rapport opgesteld op 13 oktober 2006 door [...] – deze beide laatste rapporten ca 13 jaar na het voorval opgesteld! – zijn niet van aard om afbreuk te doen aan het eerder door kapitein I. vastgestelde en door andere objectieve bronnen bevestigde elementen, hierboven aangeduid.

Het rapport [...] geeft trouwens blijk van enige scepsis [...] in verband met de verklaring van kapitein [...] aan de heer I. De verklaring van de bevelvoerder van het ms. C.C. was manifest waarheidsontrouw.

Het manifest voorliggen van de positie en koers van het schip op 18 en 19 juli 1993 karakteriseert het hof als bijzonder ernstig. Het gaat hier terzake niet om *'minor inconsistencies'* (*'kleinere inconsistenties / elementen die een gebrek aan samenhang aangeven'*) zoals [...] op eerder verhullende wijze aangeven, jaren na datum overigens [...].

Evenmin en daarenboven wordt door appellanten niet weerlegd dat de gegevens in het logboek vervalst werden, minstens een onvolledig en waarheidsontrouw transcript opleverden van de *'rough'* (*'klad'*)-versie, die overigens pas jaren later zal opduiken. Het betreft hier gegevens die van essentieel belang kunnen worden genoemd aangaande de juiste toedracht van de als cruciaal bestempelde moeilijkheden aan boord van ms. C.C. op de beweerde cruciale momenten van het betwistbaar driften van het schip naar de rotsachtige kust van Kefalonia.

O. zal overigens in een faxschrijven van 2 oktober 1993 een en ander toegeven [...].

Aan het door appellanten beweerd – maar niet bewezen – imminent strandingsgevaar ter hoogte van de kust van het Ionische eiland Kelafonia op zondag 18 juli, dan wel maandag 19 juli 1993 kan geen geloof worden gehecht.

Overigens blijkt uit de feiten dat O. op 18 en 19 juli 1993 reeds contacten had met de eigenaars van de sleepboot T., dat deze sleepboot vasthaakte aan het ms. C.C. op maandag 19 juli omstreeks 18h. en het management van het ms. C.C. voorafgaand de Lloyd's Open Form ondertekenden (17h.30 volgens [...]), terwijl de vraag om instructie aan B. (N.) via makelaar [...] eerst de leidende verzekeraar bereikte op 19 juli 1993 om 16h.20 (*supra* IV. 3).

Met geïntimeerden is het hof enigszins uit het lood geslagen over het feit dat terzake de positiebepaling van het ms. C.C. op het ogenblik van de beweerde (maar onvol-doende bewezen) imminente stranding en daaropvolgende 'redding' door de sleper T. een positie werd opgegeven en aangehouden van [...], zijnde een positie ... in de Baltische zee (Kaft II, stuk 9 bundel geïntimeerden).

Deze foutieve positiebepaling wordt – merkwaardig – teruggevonden in :

- de opinie van [...] d.d. 14 februari 1994 [...]
- de chronologie en het relaas van kapitein [...] d.d. 15 december 1995 [...]
- de verklaring van kapitein Liberios, gezagvoerder van de sleper T. [...]
- het logboek van de sleepboot T. [...]
- de verklaring van de heer [...], mede-aandeelhouder met [...] en bestuurder van O. d.d. 1 februari 2007 [...]

Ook kan terzake niet worden voorbijgegaan aan het feit dat het management van het ms. C.C. de leidende verzekeraar amper één uur voor de beweerde ondertekening zelf van de Lloyd's Open Form in kennis stelde van de voorgenomen 'redding', terwijl uit de feiten is gebleken dat O. ruim 24 h. voorafgaand het ondertekenen van de Lloyd's Open Form uitvoerige en intensieve contacten had met de bergingsfirma en de sleepfirma.

De sleepboot T. verliet midden in de nacht van 18 op 19 juli 1993 haar meerplaats Perama. Zij had alsdan een reis van ca. 14 uur voor de boeg alvorens ter plekke te kunnen / mogen aanhaken aan het ms. C.C. [...].

Hoger werd vermeld dat een Lloyd's Open Form werd afgesloten tussen de eigenaars van het ms. C.C. en de bergingsfirma [...]. Pas in februari 2007 werd door appellanten een stuk overgelegd ten bewijze van betaling van het reddings-loon. Het betreft een kopij van een cheque ter waarde van 350.000 US \$ aan order van ... de heer [...] zelf [...].

E.4 De stelling van appellanten dat mogelijk een verkeerde voorstelling van zaken, c.q. een opzettelijk misleidende voorstelling van zaken – in één woord fraude – niet kan worden aangerekend aan de appellanten / verzekeringnemers dient te worden verworpen.

Niet alleen handelt de kapitein voor rekening van zijn principaal / de scheepseigenaar, hij is in alle (beschaafde) maritieme landen de wettelijke vertegenwoordiger van de scheepseigenaar.

Bovendien was bij de aangifte van de vordering de heer [...], bestuurder en mede-aandeelhouder van de manager O., eerste appellante en 'assured' onder de polis (*supra* IV.1) vanaf het eerste ogenblik betrokken. Tussen de kapitein / schip en het management was permanent contact, niet alleen tijdens het sinister maar ook nadien bij het indienen en verder afhandelen van de vordering onder de polis.

E.5 Besluit

Uit het geheel van de voorliggende stukken en elementen, in hun onderlinge samenhang genomen, mag worden geconcludeerd dat het besluit van de eerste rechter overeind blijft en door het hof wordt bijgetreden en onderschreven, met name dat appellanten een opzettelijke en uiterst misleidende voorstelling van zaken hebben gegeven die als substantieel kan worden aangemerkt, dit bij aangifte en ondersteuning van de vordering die zij beweerdelijk onder het verzekeringscontract wilden laten gelden.

Naar mening van het hof is op basis van het voorgaande, in onderlinge samenhang, afdoende naar recht bewezen dat appellanten hierbij willens en wetens én met bedrieglijk inzicht hebben gehandeld teneinde een financieel voordeel te bekomen van verzekeraars.

De thesis van frauduleuze claim blijft overeind en de eerste rechter wordt in zijn eindbeoordeling bijgetreden.

Fraude geeft aanleiding tot vernietiging van de polis met retroactieve werking waarbij de teruggave van de ontvangen premies door de verzekeraars hierbij een vrije beslissing van deze laatsten is geweest, waarvan het hof akte neemt (zie sectie 84.3.a Marine Insurance Act).

Fraude heeft ter zake incidentie op de vermeende aanspraken onder de polis zowel in gemene averij als in particuliere averij. Elke aanspraak, ook deze in verband met particuliere averij strandt op de vernietiging van de verzekeringsovereenkomst op grond van de bewezen fraude. Verder onderzoek naar mogelijke dekking in verband met de beweerdde particuliere averij is ter zake onnodig. Een verder onderzoek naar de oorzaak van de particuliere averij en de betwisting inzake het rapport [...], respectievelijk het rapport [...] is niet (meer) aan de orde. Uiteraard is ook de uitbreiding van de vordering wegens beweerdde lichtzinnige vernietiging van de polis, voorlopig begroot op 1,00 EUR provisioneel, ongegrond.

Kortom, de grieven van appellanten snijden geen hout. Het hoger beroep faalt, wat dit onderdeel betreft.

F. Met betrekking tot de tegenvordering

Geïntimeerden hebben terzake een tegenvordering ingesteld tot beloop van 61.090 US \$, zijnde betalingen in gevolge de diensten verstrekt door:

[...]

Appellanten geven in conclusie aan dat zij gegriefd zijn door de toekenning van deze vordering door de eerste rechter, maar geven niet aan waarom.

De algemene grief is niet onderbouwd en in hun ca 110 pagina's tellend betoog in derde synthesconclusie worden er geen elementen aangebracht ter ondersteuning van deze grief.

Hoe dan ook hebben de verzekeraars teneinde de frauduleuze claim te kunnen ontzenuwen bijzondere inspanningen moeten leveren die zich vertaald hebben in een uitvoerige rapportage, grondige analyse van feiten en het bovenspitten van gegevens allerhande.

De door de verzekeraars uitbestede sommen ter ontzenuwing van de aanspraken van appellanten zijn onderdeel van de schade die zij leden ten gevolge van het indienen van de frauduleuze claim en geven aanleiding tot vergoeding van deze schade, waartegen geen eigenlijke grief werd aangevoerd.

De eerste rechter kan terzake worden bijgetreden in zijn oordeel. Het hoger beroep faalt eveneens, wat dit onderdeel betreft.

G. Met betrekking tot de rechtsplegingvergoeding hoger beroep

Geïntimeerden zijn de in het gelijk gestelde partijen. Zij hebben met succes de vorderingen gepareerd ingesteld ten aanzien van :

[...]

Zij vorderen de volgende basisbedragen volgens het K.B. van 26 oktober 2007, meer bepaald:
[...]

Deze bedragen per verzekeraar kunnen niet worden toegekend.

De rechtsplegingvergoeding op basis van de Wet Verhaalbaarheid Ereloon (WVE) is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Het feit dat er tien geïntimeerden zijn vloeit enkel voort uit het feit dat zij volgens een bepaald aandeel het risico onder dezelfde polis onderschreven hebben. Zij hebben zich ter zake als één procespartij gemanifesteerd en waren vertegenwoordigd door één advocaat. Hun belang in deze procedure is volkomen gelijklopend.

Zij kunnen aanspraak maken op het basisbedrag berekend op basis van de artikelen 557 tot 562 en 618 Ger.W. Het basisbedrag voor een vordering berekend tussen 500.000,01 EUR en 1.000.000,00 EUR bedraagt 10.000,00 EUR. Geïntimeerden vragen *'het basisbedrag'*.

Appellanten worden solidair veroordeeld om aan geïntimeerden een bedrag van 10.000,00 EUR te betalen ten titel van rechtsplegingvergoeding hoger beroep op grond van de Wet Verhaalbaarheid Ereloon (WVE).

OM DEZE REDENEN

HET HOF

Recht doende op tegenspraak binnen de perken van het hoger beroep, het incidenteel beroep en navolgend hoger beroep.

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar en ongegrond, het incidenteel beroep toelaatbaar en ongegrond en het navolgend hoger beroep tegen het tussenvonnissen van 20 juni 2000 toelaatbaar en ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen, kosten van eerste aanleg, zoals begroot door de eerste rechter, inclusief.

Verwijst appellanten in de kosten van het hoger beroep aan de zijde van de geïntimeerden vereffend op 10.000,00 EUR en veroordeelt appellanten solidair om dit bedrag te betalen aan geïntimeerden.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van
zesentwintig mei tweeduizendacht,
waar aanwezig waren :

de Heer P. Renaers	Voorzitter
de Heer P. De Baets	Raadsheer
Mevrouw A. Peeters	Raadsheer
Mevrouw M. Van Ammelen	Griffier